

ΤΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΕΙΣ ΤΟ ΔΙΔΥΜΟΤΕΙΧΟΝ
ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΔΕΚΑΤΟΝ ΕΝΑΤΟΝ ΑΙΩΝΑ

Τὸ Διδυμότειχον κατέστη ἐπισήμως γνωστὸν κατὰ τὰ μέσα τῆς ΙΔ' ἑκατονταετηρίδος ἐπὶ τῆς ἐποχῆς Ἰωάννου τοῦ Καντακουζηνοῦ, ὅστις κατέστησε τὴν πόλιν ταύτην προσωρινήν του πρωτεύουσάν. Ὀλίγα μετὰ ταῦτα ἔτη ὁ Μουράτ Α' ἐκυρίευσεν κατὰ τὸ 1362 τὸ Διδυμότειχον καὶ κατέστησε τὴν πόλιν ταύτην πρωτεύουσάν τοῦ Ὀθωμανικοῦ κράτους μέχρι τοῦ 1365, ὅταν δηλαδὴ ἐκυριεύθη ἡ Ἀδριανούπολις, ἣτις διετέλεσε πρωτεύουσα τῶν Ὀθωμανῶν μέχρι τῆς ἀλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως τὸ 1453.

Εὐνόητον εἶνε, ὅτι τὸ Διδυμότειχον ἐξηκολούθησε καὶ μετὰ ταῦτα ὡς ἐκ τῆς θέσεώς του, φύσει ὀχυρᾶς εἰς τὰ κράσπεδα τῆς Ροδόπης καὶ δεσποζούσης ἐπὶ τῆς κοιλάδος τοῦ Ἑβρου, νὰ ἔχῃ μεγάλην σημασίαν στρατιωτικῶς, διό οἱ Τούρκοι συνέδεσαν τὰς δύο πόλεις διὰ σημαντικῆς ὁδοῦ καὶ κατέστησαν αὐτὴν σπουδαῖον κέντρον στρατιωτικόν, ἐξηκολούθησε δὲ ἡ πόλις νὰ εἶνε συνεχῶς ἔδρα ἐπάρχου καὶ μητροπολίτου μεγάλης ἐκκλησιαστικῆς περιφερείας, πλουσίας, ἀμιγοῦς καὶ κατ' ἐξοχὴν ἑλληνικῆς, περιλαμβανούσης περὶ τὰ πενήτηντα ἑλληνικὰ χωρία. Εὐνόητον δέ, ὅτι εἰς τοιαύτην ἐπαρχίαν ἀπεστέλλοντο, κατὰ προτίμησιν, ἐκάστοτε οἱ ἀριστεῖς τῆς ἱεραρχίας. Τὸ Διδυμότειχον διετήρησε πάντοτε σχολεῖα καὶ ἐκαλλιέργησε, κατὰ τὸ ἐνόν, τὰ ἑλληνικὰ γράμματα ἐκ παραλλήλου πρὸς τὴν Θρᾳκικὴν πρωτεύουσάν, τηρουμένων, ἐννοεῖται τῶν ἀναλογιῶν. Ἐπειδὴ δὲ καθ' ὅλους ἀνεξαίρετως τοὺς αἰῶνας ἐπὶ Τουρκοκρατίας εἰς τὴν Ἀδριανούπολιν ἤκμαζον τὰ ἑλληνικὰ γράμματα, οἱ ἀστυγεῖτονες Διδυμοτειχίται κατέφυγον εἰς τὰ αὐτόθι σχολεῖα πρὸς τελειοποίησιν των. Ἀπὸ τὰ μέσα ὅμως τοῦ δεκάτου ἐνάτου αἰῶνος ἢ μᾶλλον ἀρκετὰ ἐνωρίτερον, ἐσπούδαζον καὶ εἰς ἄλλας πόλεις καὶ δὴ εἰς τὰ ἀνώτερα σχολεῖα τῆς Φιλιππουπόλεως, Κωνσταντινουπόλεως καὶ Ἀθηνῶν.

Τὰ γράμματα εἰς τὴν Ἀδριανούπολιν κατὰ τὸν δέκατον ἑνατον πρὸ πάντων αἰῶνα ἤκμαζον, διότι σὺν τῷ χρόνῳ τὸ γυμνάσιον ἀπέκτησεν ὅλας τὰς γυμνασιακὰς τάξεις, ἐκτὸς τῆς τελευταίας, ἣτις προσετέθη κατὰ

Κ. Γ. Κουρμπάνης

Βιβλ. 1940

~ 223.227

τὸ 1884. Ἐδίδαξαν δὲ εἰς αὐτὸ ὁ ἀνεψιὸς τοῦ διασήμου ἐκ Κορνοφωλέας λογίου Σταματίου Παπᾶ, Ἰγνάτιος Σαράφογλου, κατόπιν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἀποθανὼν ὡς ἐπίσκοπος Ναζιανζοῦ, ὁ ἐκ Χίου ἐν τῇ Ἑσπερίᾳ σπουδάσας γλωσσομαθῆς καὶ σοφὸς μητροπολίτης Ἀδριανουπόλεως Δωρόθεος Πρώτος, ὁ ἐν τῇ πατρίδι του ἐφησυχάζων πρῶην Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Κύριλλος ΣΤ', ὁ πολὺς ἱατροφιλόσοφος Στέφανος Καραθεοδωρῆς, ὁ Σαράντης Ἀρχιγένης, ὁ ἐξ Ἡλείρου Λογοθέτης καὶ ἄλλοι, ἀπὸ δὲ τοῦ 1856 καὶ ἐντεῦθεν οἱ ἐν Ἀθήναις καὶ Γερμανίᾳ τὴν φιλολογίαν καὶ φιλοσοφίαν σπουδάσαντες Ἀδριανουπολίται Χρῆστος Παπαδόπουλος καὶ Βασίλειος Γρηγοριάδης.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην καὶ τὰ σχολεῖα τοῦ Διδυμοτείχου ἤρχισαν πάλιν ἐνισχυόμενα καὶ πολλοὶ ἐκ τῆς πόλεως ταύτης ἐσπούδαζον μαθήματα εἰς ἀνωτέρας γυμνασιακὰς σχολάς, τὰς ὁποίας εἶχεν ἰδρῦσει ἡ φιλογένεια καὶ ἡ φιλομουσία τοῦ δουλεύοντος Γένους.

Ἐκ τῶν γνωστῶν λογίων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης εἶνε ὁ ἱερομόναχος **Πολύκαρπος Ἰβηρίτης** ἐκ Διδυμοτείχου, ὅστις ἐχορημάτισε ἡγούμενος τοῦ ἐν Κορνοφωλέᾳ Ἰβηρικῶν Μετοχίου τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου. Ἦτο, κατὰ γενικὴν ὁμολογίαν, ἀνὴρ ἐγγονιμῆτος, εὐσεβὴς καὶ χρηστός, φιλόμουσος καὶ φιλογενής καὶ κατεδάψας τὸν ἐτοιμόρροπον ναόν, ἐπὶ τῆς ἰδίας θέσεως, μεταξὺ δύο πηγῶν, ἰδίαις δαπάναις, ἐπιστάσι καὶ πόνῳ ἔκτισε τὸν σημερινὸν ναὸν κατὰ τὸ ἔτος 1854.

Σύγχρονος τοῦ Πολυκάριπου ἦτο ὁ **Ἰωσήφ** Νικ. Δανηλάκογλου ἡ Λογοθέτης, μικρότερος ἀδελφὸς τριῶν ἄλλων ἐξ ἐγκρίτου οἰκογενείας τοῦ Διδυμοτείχου. Οὗτος καλῶς ἐκπαιδευθεὶς καὶ τὸν μοναχικὸν καὶ αὐτὸς βίον ἀσπασθεὶς ἐγένετο κατ' ἀρχὰς πρωτοσύγκελλος τῆς ἀγ. Μητροπόλεως Χαλκηδόνος καὶ κατόπιν κατὰ Ἰούλιον τοῦ 1855 μητροπολίτης τῆς ἀκμαζούσης τότε ἐπαρχίας Λιτίτης. Ἦτο πεπαιδευμένος ἀνὴρ, ρέκτης καὶ δραστήριος, εἶχε δὲ πλουσιωτάτην βιβλιοθήκην, διασπαθισθεῖσαν μετὰ τὸν θάνατον του ἀστόργως, τῇδε ἀκείισε. Δυστυχῶς ὁ Ἰωσήφ εἶχε χαρακτῆρα ἀτάσθαλον, διὸ καὶ (ὡς γράφει εἰς τοὺς ἐπισκοπικοὺς καταλόγους του ὁ Ἅγιος Σάργεδων Γερμανὸς) «διὰ λόγους ἐκκλησιαστικὰς καὶ πολιτικὰς ἐπαύθη καὶ τέλεον ἀπεμακρύνθη ἀπὸ τῆς ἐπαρχίας του τὸ 1861».

Τὴν ἰδίαν ἐποχὴν, ἀπὸ τοῦ 1858 καὶ ἐφεξῆς ὁ ἐκ Διδυμοτείχου **Κακαρῆς** ἐδίδασκεν ἐπιτυχῶς καὶ εὐδοκίμως εἰς τὰς κατωτέρας γυμνασιακὰς τάξεις τοῦ γυμνασίου Ἀδριανουπόλεως τὰ ἑλληνικὰ γράμματα. Ἦτο οὗτος διδάσκαλος ἐγκυκλοπαιδικῶς κατηρτισμένος καὶ τὸν διέκρινε γραμματικὴ μόρφωσις.

Εἶνε παγκοίνως γνωστόν, ὅτι ἐπὶ τουρκοκρατίας οἱ ἀρχιερεῖς ἦσαν οἱ στυλοβάται τῶν γραμμάτων καὶ ὅτι ἡ μητροπολιτικὴ μέριμνα ἐρρῶνιζε

καὶ ἐνίσχυε τὴν ἐθνικὴν ἐκπαίδευσιν, ἐνῶ ἀφ' ἑτέρου ἡ ἀδράνεια καὶ ἡ ἀδιαφορία τῶν ἐμάρανε καὶ κατέσκαπτεν αὐτήν. Ἦδη, ἀπὸ τοῦ ἔτους 1847 μητροπολίτης Διδυμοτείχου ἐξελέγη ὁ μέγας Πρωτοσύγκελλος Μελέτιος καὶ ἀπὸ τούτου μέχρι τοῦ 1893 ἐπηκολούθησε σειρά ἐπιλέκτων ἀρχιερέων, διακρινομένων διὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴν τῶν παιδείαν καὶ μόρφωσιν, φιλογένειαν καὶ φιλομουσίαν. Τὸ 1860 εἰς τὸν μητροπολιτικὸν θρόνον Διδυμοτείχου ἀνήχθη ὁ ἐπίσκοπος Συνάδων **Μελέτιος**, καὶ τὸ 1868 ὁ ἐξ Ἀδριανουπόλεως **Διονύσιος**, ὁ κατόπιν Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης καὶ μετὰ τοῦτον ἐκ περιτροπῆς οἱ μητροπολίται Σωφρόνιος καὶ Μελέτιος μέχρι τοῦ 1878 καὶ μετ' αὐτοὺς ὁ ἐκ Σμύρνης Μεθόδιος, ὅστις ἐκ Μεγάλων Πρωτοσυγγέλλων ὁρμώμενος ἐ χρημάτισε μητροπολίτης Μιτυλήνης, Καίσαρείας καὶ Διδυμοτείχου ἀπὸ τοῦ 1878—1893. Ὁ **Μεθόδιος** ἦτο ἀνὴρ εὐπαιδευτος, εἰς ἄκρον ἀφιλοχρήματος καὶ ὑπερβολικὰ φιλόμουσος. Τὰ σχολεῖα τοῦ Διδυμοτείχου ἤκμασαν ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τούτων, διότι ἐμερίμνησε σοβαρῶς καὶ δι' ἰδίῳν του πολλάκις οἰκονομικῶν θυσιῶν, ὅπως εἰσαχθῇ, ἀπὸ τοῦ ἔτους 1879 ἀκόμη, τὸ κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην εἰς τὴν Ἀδριανούπολιν τὸ πρῶτον εἰσαχθὲν νεώτερον ἐκπαιδευτικὸν σύστημα τῆς ἐξαιταξίου ἀστικῆς σχολῆς, εἰς τὸ Διδυμότειχον καὶ ἀμέσως ἀπὸ τοῦ κέντρου εἰς τὰ χωρία τῆς ἐπαρχίας του. Διευθύνται τῆς ἀστικῆς σχολῆς Διδυμοτείχου διετέλεσαν ἐπὶ ἔτη ἱκανὰ κατὰ πρῶτον οἱ ἐκ τοῦ Διδασκαλείου Θεσσαλονίκης ἐπὶ Παπαμάρκου ἀποφοιτήσαντες δοκιμώτατοι διδασκαλισταὶ Γεώργιος Τακαντζᾶς Μακεδὼν καὶ Κ. Τσιρώνης ἐξ Ἡπείρου, τούτων δὲ τὸ ἄρτιον ἐκπαιδευτικὸν σύστημα ἠκολούθησεν ἀκαμάτως καὶ ἐπιτυχῶς ἐπὶ μακρὰ ἔτη ὁ Νικόλ. Δ. Πετσιόγλου.

Μετὰ τὸ 1893, τὸν μητροπολίτου Μεθοδίου προβιβασθέντος εἰς τὸν μητροπολιτικὸν θρόνον Μιτυλήνης, ἡ διὰ τὰ ἐκπαιδευτήρια μητροπολιτικὴ μέριμνα σβύνει ἐντελῶς καὶ τὴν φροντίδα διὰ τὴν καλὴν καὶ κανονικὴν τῶν λειτουργιῶν εἰς τὴν ἐπαρχίαν γενικῶς ἀναλαμβάνει μονοπλεύρως ἡ ἰδιωτικὴ πρωτοβουλία, ὅπου, ἐννοεῖται, ὑπῆρχε τοιαύτη. Εὐτυχῶς διὰ τὸ Διδυμότειχον, οὐδέποτε ἀπέλιπεν αὐτῷ αὕτη καὶ πάντοτε ἐλειτούργησαν καλῶς τὰ σχολεῖά της.

Τὸν Μεθόδιον διεδέχθη Φιλόθεος ὁ οἰνόφυλξ, ὁ μέχρι παρακρούσεων ἐν μέσῳ συνεχοῦς πότου, ἀπὸ ὄρθρου βαθέος, σπαταλήσας οἰκτρῶς καὶ ἀναξιοπρεπῶς τὸν βίον του. Τούτου, μετὰ πολλοὺς ἀγῶνας τοῦ ἀλγοῦντος ποιμνίου του, ἀπομακρυνθέντος ἐξελέγη μητροπολίτης Διδυμοτείχου ὁ Κωνσταντῖνος Βαφείδης, ὅστις δυστυχῶς ἀπέθανε προῶρως καὶ τὸν διεδέχθη ὁ νεώτερος ἀδελφός του **Φιλάρετος** Βαφείδης, τέως Τραπεζοῦντος καὶ Καστορίας.

Εἶνε ἄκρως λυπηρόν, ὅτι τὸν σοφὸν συγγραφέα καὶ καθηγητὴν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας ἐν τῇ Θεολογικῇ Σχολῇ τῆς Χάλκης, τὸν ὁποῖον

διέκρινε τόση χαρακτήρος ευγένεια και λεπτότης συμπεριφορᾶς και κήρυγμα εκτάκτως απλοῦν και εποικοδομητικόν, τὸν επεβάρυνε και εξαρακτήριζε τόση αδιαφορία διὰ τοὺς ἱερεῖς και τὰ σχολεῖα τῆς ἐπαρχίας του. Ἀρκεῖ νὰ σημειώσωμεν μὲ ψυχικὴν δόνησιν, ὅτι ἐπὶ τῆς μακρᾶς του, ἐπὶ 28 ἔτη, ποιμαντορίας του χειροτονήθησαν οὐλαμοὶ ἀναφαβήτων ἱερέων, ἀσκουμένων μετὰ τὴν χειροτονίαν των ἐπιμόνως ἐπὶ ἔτη εἰς τὴν ἀπλὴν ἀνάγνωσιν και διδασκάλων τελείως ἀγραμμάτων, τῶν περιωνύμων κατὰ τοὺς χρόνους τούτους εἰς τὴν ἐπαρχίαν Διδυμοτείχου, δυστυχῶς δὲ και εἰς τὴν ὁμοροῦσαν ἐπαρχίαν Λιτίσης, γ ρ α μ μ α τ ῖ κ η δ ω ν !

Ὡς εἵπομεν ἀνωτέρω, ἤδη ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Μελετίου (1848) ἀρχίζει συστηματοποιουμένη εἰς τὸ Διδυμότειχον ἡ ἐκπαίδευσις και ἀναφαίνεται τάξις πολυπληθὴς λογίων, διανοουμένων και ἐγγραμμάτων πολιτῶν.

Τὴν πρωτεύουσαν μεταξὺ αὐτῶν θέσιν κατέχει ὁ **Εὐστάθιος Καβάσιλας** ἱατρός, ὅστις ἀπὸ ἱατρικῆς μὲν ἀπόψεως καθυστέρει εἰς βαθμὸν καταφανῶς ἀνεπαρκῆ, ἀλλ' ἀπὸ κοινωνικῆς και κοινοτικῆς ἔδρασεν ὡς πρωταρχικὸς παράγων και συντελεστὴς ἐν τῇ διακονίᾳ τῆς πατρίδος του, ὡς ἰσοβίως διατελέσας δημογέρον και ἐπαξίως διαχειρισθὴς τὸ ἀξίωμα τοῦτο και συνετέλεσε τὰ μάλιστα εἰς τὴν κοινωνικὴν ρύθμισιν και τὴν ἐκπαιδευτικὴν ὁργάνωσιν τῆς πατρίδος του. Τελειόφοιτος τῆς Μ. τοῦ Γένους σχολῆς, ἥτο κράτιστος ἑλληνιστής, διεκρίνεται δὲ διὰ τὴν εὐθικρισίαν και τὴν διοικητικὴν του ἐμπειρίαν και ἱκανότητα.

Τέκνα τῆς ἐποχῆς ταύτης εἶναι οἱ Βλαχόπουλοι. Ὁ **Κωνσταντῖνος** Βλαχόπουλος σπουδᾶσας εἰς Γυμνάσιον τῶν Ἀθηνῶν διεκρίνεται διὰ τὴν γλωσσομάθειαν και ἐγκυκλοπαιδικότητά του, τὴν δραστηριότητα και τὴν ἐπιχειρηματικὴν του ἱκανότητα. Ἄνευ πόρων και μὲ ἀνεκδιηγήτους στερήσεις ἐξέδωκε κατὰ τὸ ἔτος 1892 τὸ ἑβδομαδιαῖον περιοδικὸν ὁ «**Εβρος**» και μετὰ ἐν ἔτος μετέτρεψεν αὐτὸ εἰς δισεβδομαδιαίαν ἐφημερίδα, ἐκδιδομένην ἀνελλιπῶς μέχρι τῶν βαλκανικῶν πολέμων, συντελέσας οὕτω πολὺ, κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, εἰς τὴν πνευματικὴν κίνησιν τῆς Θράκης. Τούτου ἀδελφὸς νεώτερος ἦτο ὁ Περικλῆς Βλαχόπουλος, δόκιμος γραμματικὸς, νοῦς δυνατὸς και πνεῦμα διοικητικὸν και ὡς γραμματεὺς τῆς δημογεροντίας διατελέσας ὑπῆρξεν ὁ ρυθμιστὴς τῶν κοινοτικῶν πραγμάτων τοῦ Διδυμοτείχου.

Ὀλίγον ἀρχαιότερος τούτων εἶνε ὁ Γεώργιος **Ἀναγνωστόπουλος** ὅστις σπουδᾶσας ἐν Ἀθήναις και Γερμανίᾳ ὑπῆρξε δοκιμώτατος καθηγητὴς και εἶτα γυμνασιάρχης Κορυτσᾶς και Μοναστηρίου. Μετὰ τούτους ἔρχεται ὁ Ἀδαμάντιος **Ταμβακίδης**, ὅστις ἐπὶ ἔτη μακρὰ διετέλεσε κατ' ἀρχὰς μὲν ὡς δημοδιδάσκαλος, ἔπειτα, δὲ καθηγητὴς και ὡς γυμνασιάρχης Σουφλίου, Σιδηροκάστρου και νῦν Ἀλεξανδρουπόλεως ἀπὸ διετίας, διακρινόμενος διὰ τὸν ἀνεπιτήδευτον και ἀπέριτον χαρακτήρα του,

τὴν φιλογικὴν ἀριότητα καὶ σπανίαν λογοτεχνικὴν γλαφυρότητα.

Ὡς δημοδιδάσκαλοι εὐδοκίμως καὶ εὐσυνειδήτως ἐργασθέντες διεκρίθησαν ἐκ τῶν ἀρχαιοτέρων μὲν ὁ Κωνστ. Παπαγιαννόπουλος καὶ ὁ Δημήτριος Βαλτζής, ὁ ἐπιλεγόμενος ἀπλῶς «δάσκαλος Δημητρός», διδάξας ἐπὶ μακρὰ ἔτη ἐθνοπρεπῶς καὶ ἐθνωφελῶς εἰς τὸ Μικρὸν καὶ Μέγα Δέρεον (τὰ δύο ἐπὶ τῆς Ροδόλης Δερβέντια), ἐκ τῶν νεωτέρων δέ, ἐκτὸς τῶν προμνησθέντων τριῶν διευθυντῶν τῆς ἀστικῆς σχολῆς, μετὰ τὸ 1878, τοῦ Γεωργίου Τακαντζᾶ, Κωνστ. Τσιρώνη καὶ Δ. Πετσιογλου, ὁ Θεόφιλος Εὐσταθ. Καβόσιλας, Γεώργιος Βαφειάδης καὶ Νικόλαος Κινίδης.

Μετὰ τὸν Εὐστάθιον Καβάσιλαν ἱατροὶ Διδυμοτειχῆται, διπλωματοῦχοι τῆς Ἱατρικῆς Σχολῆς Ἀθηνῶν, εἶνε ὁ Δημοσθένης Βαλτζής, υἱὸς τοῦ διδασκάλου Δημητρίου Βαλτζή, οἱ ἀδελφοὶ Περικλῆς Παπαζογλου καὶ Λεωνίδας Παπαζογλου, ὁ Ἀ. Τζανῆς, ὁ Ἀριστοτέλης Παπαγιαννόπουλος, υἱὸς τοῦ δημοδιδασκάλου Κωνσταντίνου καὶ κατὰ τὴν ἐκπανοὴν τοῦ αἵματος τούτου ὁ εὐδοκίμως νῦν ἐν Ἀλεξανδρουπόλει ἐξασκῶν τὴν ἱατρικὴν Ἰωάννης Ἀποστολίδης.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Γ. ΚΟΥΡΤΙΔΗΣ

Σουφλίον, Ἰανουάριος 1940

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

Λοιπὸν καὶ ὡς γραμματικὴ τῆς Συνοχιστικῆς διακρίσεως νῦν πρῶτον
δημοτικῆς τῶν νομιστικῶν ἀρχαίων τῶν διδωμένων.

Ὁ γὰρ ἀρχαιοτέρος τοῦτος εἶναι ὁ Εὐφρόνιος Ἀναγνωστικός, ὅστις οὖν
δάσκει ἐν Ἀθήναις καὶ ἑφημερίαν νῦν πρὸς δυνάστητος μαθητικῆς καὶ
τῆς δημοκρατίας. Κορυθαῖος καὶ Μοναχολογίου. Μετὰ τοῦτους ἐπ-
χεται ὁ Ἀδαμάντιος Ταυμανίδης, ὅστις εἰς ἑλν μαρτυρεῖ διδῆναι
καὶ ἀρχαίαν μὲν τὴν δημοδικτικὴν, εἰς τὰ δὲ μαθητικῆς καὶ ὡς
δημοκρατίας. Σουρζίου, Σιδουράκου καὶ τῶν Ἀρσενόπουλων ἀπὸ
δικίας, διακρίσεως διὰ τὸν ἀνταρτικὸν καὶ ἀπὸ τῶν γραμμῶ-
ν τῶν, τὴν δημοτικὴν ἀπὸ τῆς καὶ ὡς τῆς δημοκρατίας.

Ὡς δημοδικτικῆς ἀνταρτικῆς καὶ ἀνταρτικῆς ἀρχαίων δι-
κίας ἐπὶ τῶν ἀρχαίων μὲν ὁ Κωνστ. Παπαγιαννίδης καὶ ὁ Δημή-
τριος Βαλβίς, ὁ ἐκτελεστικὸς ἀπὸ τῆς "Διδακτικῆς δημοτικῆς", διδῶν
εἰς ἑλν μαρτυρεῖ τὴν ἀνταρτικὴν καὶ ἀνταρτικὴν ἐν τῷ Μυρῶν καὶ Μίχα
Διπύριον (τὰ δύο εἰς τὴν Πάδοιαν δημοτικῆς), ἐν τῶν νεώτερων δὲ, ἐν τῶν
τῶν ἀνταρτικῶν τῶν δημοτικῶν τῶν ἀνταρτικῶν, μετὰ τὸ
1878, τὸν Εὐφρόνιον Τανανῆα, Κωνστ. Τσιρῶν καὶ Δ. Παλαιόπου,
ὁ Θεόφρων Εὐστάθ. Καβάσιαν, Εὐφρόνιος Βαφειάδης καὶ Νικόλαος
Κινίδης.

Μετὰ τὸν Εὐστάθιον Καβάσιαν εἰς τὴν δημοτικὴν, διδῶν τῶν
τῶν νεώτερων ἀρχαίων, ὁ Δημήτριος Βαλβίς, υἱὸς τοῦ διδασκα-
λου δημοτικῆς Βαλβί, διδῶν τῶν Παπαγιαννίδου καὶ Μονα-
χολογίου ἀπὸ τῆς Παπαγιαννίδου, υἱὸς τοῦ δημοδικ-
τικῆς Κωνσταντίνου καὶ κατὰ τὴν ἑλν τῶν ἀνταρτικῶν τοῦ αἵματος τοῦτος ὁ
ἀνταρτικὸς τῶν ἐν Ἀρσενόπουλῳ ἀνταρτικῶν τῶν ἀνταρτικῶν
ἀνταρτικῶν.

Σουρζίου + ὁ Ν. Τανανῆα
Τανανῆα 1940.

Κωνσταντῆς Γ. Κουρλίδης